

Bestuur

President : John Brands
Oud President : Kees van Steenberg
1^e Vice President : Chris Geurink
2^e Vice President : Bart van der Laan
Secretaris : Peter Bob Peerenboom
Penningmeester : Jos Niesink
Bankrekening : Rabobank: 15.75.77.066

Secretariaat

Peter Bob Peerenboom : Nonnenmate 24
7006 CP Doetinchem
Telefoon : 0314-346096
E-mail : info@lionsclubdoetinchem.nl
Website : www.lionsclubdoetinchem.nl
Digitaal ledenboek : www.lions.nl

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1^e woensdag 19.45 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met

Plaats : Hotel Villa Ruimzicht
Ds. van Dijkweg 40
7001 CV Doetinchem

Telefoon : 0314 - 320680
E-mail : info@hotelvillaruumzicht.nl

- Bij verhindering voor de vergadering **altijd via de site afmelden**
- Bij verhindering voor de taphap **altijd** dinsdag vóór 20.00 uur **via de site afmelden**

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zal € 14,50 in rekening worden gebracht ten behoeve van de fundraisingkas.

- Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden **zoals aangegeven op de uitnodiging**

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Pres(s)praat 2010 2011.....	4
Nieuwjaarsbijeenkomst 2011.....	6
Carnavaleske capriolen.....	10
De Verjaardagskalender.....	11
Afscheid van Henk Heezen.....	12
Mijn eerste Bingo.....	17
Wijnmijmeringen.....	18
How privileged can one be?.....	20
Kleine wraak.....	22
Geknipt voor Ontwikkeling.....	23
Attendance.....	24
Commissies 2010-2011.....	25
We-Serve projectgroepen 2010-2011.....	26
Agenda 2010-2011.....	27

Voor de mensen die de foto's willen zien van [Een Stem voor een Kind 2010](#), klik dan in de digitale versie op Een Stem voor een Kind 2010 en je komt er vanzelf.
Het bulletin voor deze maand was al te vol voor een terugblik.

Pres(s)praat 2010 2011

Wat een weekend!

Het is nu zondagavond en behoor ik deze Prespraat al lang en breed bij Theo en Henk te hebben bezorgd. Er was echter geen gelegenheid tot nu toe in dit weekend om dit te doen.

Gisteren hadden we onze nieuwjaarsreceptie en ik vond het gewoon erg gezellig. Iedereen was goed gemutst en de sfeer was voortreffelijk. De entourage, het gezellige Borghuis met een prima buffet en het bezoek aan het kleine Stadsmuseum dat velen in positieve zin verraste, droeg daar natuurlijk een positief steentje aan bij.

De avond daarvoor (vrijdag 14-1) was ik ook al betrokken bij een hele andere receptie en wel die van Carnavalsvereniging de Umdraeyers. De Umdraeyers bestaan 33 jaar en dat is in Carnavalsland (veelvoud van 11) een feestje waard. Eén van onze leden, Theo Kamps, wist tijdens onze Lions nieuwjaarsreceptie nog precies te vertellen hoe de officiële oprichting tot stand kwam en hoe daarbij de Umdraeyers de eerste hfl. 111,11 mochten storten op hun bankrekening.

De jubileumreceptie van de Umdraeyers (www.umdraeyers.nl) werd goed bezocht en natuurlijk was de burgemeester aanwezig en hield hij een leuk praatje. Mijn zaterdagochtend bestond uit het voorbereiden van de middag en de avond en tegen drie uur waren Laura en ik in het Borghuis.

Ik had al aangekondigd dat ik rond 18.00 uur moest vertrekken in verband met de belangrijkste avond in het Carnavalsseizoen, de gala-avond met de presentatie van de nieuwe Prins. In dezen de 33e hoogheid van de Umdraeyers en tevens de stadsprins van Doetinchem.

Onderweg naar de Catharinakerk, waar deze gala avond plaatsvindt, kwam ik Theo Soontiëns tegen. Theo was met de jonge acteurs van de theaterproductie de Jungleboeken op een terras de repetitie van die middag aan het evalueren. Het was namelijk zo dat deze jeugdige acteurs die zaterdagavond een belangrijke rol zouden hebben bij de presentatie van de 33e Prins. Een presentatie die deze kinderen op een voortreffelijke wijze

uitvoerden. Een mooie act waaruit uiteindelijk de 33e prins Marco 1e uit voort kwam. Laura en ik gaan dan ook zeker kijken naar de uitvoering van de theaterproductie de Jungleboeken.

Als president van de Umdraeyers is het aan mij de eer om een dergelijke gala-avond te mogen presenteren. Het kost veel voorbereiding maar het is fantastisch om te doen. Als president kijk je naar een zaal met 400 enthousiaste mensen die prachtig gekleed in galakostuums deze avond bijwonen en steeds enthousiaster worden naarmate de avond vordert. En wat is er nou mooier dan te mogen kijken naar 400 blije mensen die een heerlijke avond beleven in de bijzondere sfeer van de prachtig verlichte Catharinakerk.

Ook onze Ben en Thecla, die op een prominente plaats zaten, in gezelschap van burgemeester Herman Kaiser en echtgenote, genoten zichtbaar. Bij Anita Meyer zongen ze zelfs uit volle borst mee.

De avond was gelardeerd met een keur van artiesten zoals Alma Niëto, Havana Night, Wim Maatman, de dansgarde van de Umdraeyers, Kim de Boer, Burgemeester Kaiser, Robert Choinka (One Armer), Heidi & the Heino's en als uitsmijter Anita Meyer. Al met al mocht ik tevreden terug kijken op een enerverende zaterdag.

Vanochtend (zondag 16-1) om 11.11 was ik alweer actief als President bij de woning van onze nieuwe stadsprins waar, zoals te doende gebruikelijk, de dag na de presentatie de zogenaamde prinsenstandaard met vlaggen en wimpels met allerlei vertoon wordt geplaatst. Van daaruit gingen we naar horecagelegenheid 22-24 in Doetinchem waar vanmiddag de jeugdige Carnavalsvierders, "de Blaaskoppen" hun prinspresentatie hadden georganiseerd. Natuurlijk horen daar de volwassen Carnavalsvierders (de Umdraeyers) acte de présence te geven. Een voortreffelijk presentatie met als resultaat een leuke nieuwe jeugdprinses Fleur 2e.

En nu is het 18.30 en is het einde van het weekend alweer nabij.

Tot de volgende Prespraat.

Uw President

John Brands

Nieuwjaarsbijeenkomst 2011

Het Borghuis voelt toch ook een beetje als van onze club. Daarom des te prettiger om daar elkaar weer te ontmoeten aan het begin van een nieuw kalenderjaar. Ondanks een wat lage opkomst van zo'n 60% van de leden was het een sfeervolle bijeenkomst waar natuurlijk allereerst de beste wensen en bijbehorende kussen werden uitgewisseld. Helaas is de clubkas kennelijk zo leeg dat een en ander niet vergezeld kon gaan van een traditioneel glas prosecco, wat aan de stemming gelukkig niets af deed.

President John liet in [zijn nieuwjaarstoespraak](#) het vorige jaar passeren met het wel en wee van onze club. Veel nadruk op de verjongingskuur die wij momenteel ondergaan, met een hoopvol geluid over het succes daarvan. (Maar enige reserve t.a.v. de gevolgde procedure blijft op zijn plaats: het benaderen van nieuwe mensen die niet in de club genoemd zijn lijkt mij niet erg goed.). Naast het terugkijken, blikte de president ook vooruit en sprak de hoop uit dat zijn tweede helft van het presidentschap weer boeiende ontmoetingen brengt.

Daarna ging John over op een stokpaardje van hem: vrijwilligers. Als uitgangspunt nam hij de cijfers over ons gemiddelde tv-gedrag. Voor de internettijd keken wij in 2005 3 uur en 25 minuten televisie en dan vooral naar educatieve programma's als GTST, Idols, Big Brother, Onderweg naar nergens, veel voetbal en ongelooflijk veel onzin en vermijdbare desastreuze info. Daarna neemt ook het internet onze tijd in beslag, maar toch keken wij in 2010 gemiddeld nog altijd 3 uur en 11 minuten televisie waar de meest bekeken programma's inmiddels waren Boer zoekt vrouw, Het Journaal, Voice of Holland, All you need is love en Ushi & Loesie. Daar kan voor dat jaar aan worden toegevoegd gemiddeld 75 minuten internetten, dus in totaal meer dan 4 uur per dag. Zonder onderbouwing poneerde John vervolgens de stelling dat als wij dagelijks gemiddeld een kwartiertje minder naar de tv kijken of achter de pc zitten, het vrijwilligersprobleem zou zijn opgelost. Op een charmante manier liet hij vervolgens zijn fantasie de vrije loop. Hij had uitgerekend (maar zei niet hoe) dat wij in 2030 gemiddeld 7 uur per dag

achter tv en pc zitten. Vervolgens schetste hij de dagbesteding in 2030. Doorgaan zoals we nu doen, zouden wij 26 uur per dag bezig zijn met werken, slapen, eten., bewegen etc. Dat kan natuurlijk niet en dus zal de wal het schip keren (of was het toch andersom?). Om met een *deus ex machina* te eindigen: Tegen die tijd gaan we vrijwilligerswerk doen. *“Ik geloof het echt...vrijwilligerswerk wordt echt nog een keer sexy, onthoud wat ik zeg”*. En al was het wel heel erg veel bewijs uit het ongerijmde, het was een aanstekelijke nieuwjaarstoespraak die veel applaus ontlokte. En bij mij de vraag of ik in 2030 nog wel in staat zou zijn om sexy vrijwilligerswerk te doen...

Na de nieuwjaarstoespraak van de president verplaatst het gezelschap zich naar “Het huis van Pol”, beter bekend als het stadsmuseum. Na een korte inleiding door Rik Kapelle en Jan Terbeek bekijken wij eerst de wat merkwaardige verzameling schilderijen op de begane grond. Veelal wat amateuristisch aandoende doekjes van gebouwen in Doetinchem, vergezichten en een reeks portretten van veelal onbekende personen. Wat een verzameling geschilderde bloemen in het museum doet is onduidelijk. Het wat rommelige karakter werd verklaard door het feit dat het stadsmuseum in mei verhuist naar Het Oude Postkantoor, en het daarom nu toegestaan was spijkers in de muur te slaan. Geeft natuurlijk de mogelijkheid om veel doeken uit het depot op te hangen. Wel fraai was de verzameling schoolplaten van de firma de Jong en Wagenvoort. Velen van ons konden die zich nog heel goed herinneren uit de eigen schooltijd.

Dat gevoel van herkenning kwam terug op de zolder van het museum waar een schoolklasje uit de jaren dertig is opgesteld. Dezelfde schoolbanken zijn bevolkt door de bezoekers die de inktpot en inktlappen direct herkenden. Het begrip *pechvogel* werd niet door iedereen herkend, en gelukkig was er ook geen ervaring opgedaan met het schandelijke ezelsbord. De beroemde leesplank aap-noot-mies, en het gebruik van de griffel riep nostalgische gevoelens op.

Vervolgens werd stilgestaan bij een tweetal fraaie maquettes van Doetinchem. Het alom bekende ei van Doetinchem was uiteraard duidelijk herkenbaar. Heel verrassend was toch wel de hoeveelheid muurhuisjes dat de stad gekend heeft. Het zijn er tientallen geweest , waarvan er nog geen

handvol, en ook nog in deplorabele staat, behouden zijn gebleven. Boeiend om de verschillen te zien tussen de maquettes van 1830 en 1940. Vooral de laatste maquette is imposant, al was het maar om het formaat met een omvang van 4,40 x 6,00 meter. 500 gebouwen vullen de maquette, waaraan in totaal 12.000 uur

is gewerkt. Een monumentale klus met een ongelooflijk doorzettingsvermogen voltooid. Want aan 1 huis werd gemiddeld 15 uur gewerkt. Begin er maar aan: een huis bestaat uit een doos van polystreenplaat waarin uitsparingen voor deuren en ramen werden gemaakt. Die ramen en deuren, maar ook andere details als vensterbanken, drempels,

muurankers, lijsten, goten, regenpijpen, schoorstenen en nokpannen zijn allemaal naar de originele toestand nagemaakt. Om over de beschildering maar te zwijgen. Het resultaat is er wel naar. Indrukwekkend om te zien. Je blijft je ogen uitkijken en probeert zoveel mogelijk te herkennen

van het huidige Doetinchem om tegelijkertijd een indruk te krijgen wat er allemaal verdwenen is door het bombardement op Doetinchem in maart 1945. Al met al een boeiend intermezzo van de nieuwjaarsbijeenkomst.

Weer terug in het Borghuis was het hoog tijd voor een gezellige borrel waarbij de gelegenheid om links en rechts weer wat bij te praten niet onbenut werd gelaten. En waar wij toch ook weer konden ervaren hoe goed Het Borghuis functioneert voor de medewerkers. Ik heb in ieder geval genoten van Dennis, die op zijn geheel eigen wijze het altijd weer voor elkaar kreeg de bestelde drankjes op de goede plaats te krijgen, maar niet nadat hij zich ervan vergewist had dat de bestelling wel eerst op de bon was gezet. Bijna triest was het tegen het eind om te zien dat hij het toch wel jammer vond dat hij niet aan zingen toe zou komen.

Natuurlijk waren wij niet voor het eerst in het Borghuis, dus wisten wij dat wij een uitstekend winterbuffet voorgeschoteld zouden krijgen. En ook daarin werden wij dit keer niet teleurgesteld. Wij kunnen zeker vol belangstelling uit kijken naar de verhuizing van Het Borghuis naar het HOP. Het is te hopen dat wij daar van kunnen profiteren als nieuwe thuisbasis van onze bijeenkomsten. Het is een geruststellend gevoel dat het bestuur dat goed in de gaten houdt.

Dat de verjongingskuur binnen de club als effect begint te krijgen zonder dat er nog maar één lid bijgekomen is, bleek op een merkwaardige manier. Kennelijk omdat er geen gespreksonderwerp meer was zat plotseling een aantal leden met hun indrukwekkende moderne telefoons naar elkaar te bellen, te twitteren of wat dan ook. Welhaast kirrende geluidjes stegen op als er een bericht of verbinding doorgelaten was. Geheel voor de rest afgesloten werden instructies en raadgevingen uitgewisseld en succesvolle pogingen enthousiast becommentarieerd. Het is niet te hopen dat het een voorbode is voor de moderne stijl van communiceren binnen de club waarbij enige diepgang opgeofferd wordt aan weinig zeggende oppervlakkigheid. Of zou ik mij toch zelf ook eens wat meer moeten verdiepen in de moderne communicatiemogelijkheden...

Misschien dat ik dan in 2030 toch nog behoorlijk, al dan niet sexy, mee kan komen.

HB

Carnavaleske Capriolen

Het was natuurlijk al door hem zelf aangekondigd, ,maar toch was het een beetje vreemd dat de president ongeveer als eerste de nieuwjaarsbijeenkomst verliet omdat hij de pronkzitting van de carnavalsvereniging moest presenteren. Want ja, je bent nu eenmaal een jaar president en dat brengt natuurlijk naar de club toe bestuurlijke verantwoordelijkheid met zich mee. Dat gevoel werd sterker toen ik toevallig hoorde dat ons bestuur aanvankelijk de bijeenkomst op 8 januari wilde houden, maar toen een verzoek van de carnavalsvereniging kreeg dat een week later te doen omdat de pronkzitting ook op dezelfde 8^e was gepland. Bestuurlijke souplesse maakte daar geen probleem van en dus werd de datum verschoven naar 15 januari. Maar daarna bleek dat ook de carnavallisten hun feestje een week hadden opgeschoven... En onze president zou op die avond een onmisbare rol spelen. Je mag toch aannemen dat zo'n vereniging niet zo veel bloedarmoede heeft dat maar één lid bekwaam genoeg is om voor een pronkerige sfeer te zorgen. Zeker niet nadat ik een goede indruk heb gekregen van het feest door even op hun, overigens [prachtige website](#) te kijken. (Ik heb inmiddels inzage gehad in de presspraat, en ja, met alle respect voor de er af spetterende liefde voor het carnavalsfeest, lijkt mij toch dat de presidentiële taken binnen een Lionsclub van een ander kaliber zijn.)

Dat de situatie merkwaardig en onbevredigend is, geldt des te meer omdat ook de gewone clubbijeenkomst van maart geslachtetofferd is aan de agenda van de carnavalsvereniging. Op 2 maart wordt door de feestvierders een benefietconcert georganiseerd, waarbij kennelijk bedacht is dat alle serviceclubs daar voor uitgenodigd zullen worden. En dus staat er sinds de bestuursoverdracht een benefietconcert op onze eigen agenda. Vreemd natuurlijk, want het is helemaal geen clubactiviteit. Kennelijk heeft niet alleen het bestuur, maar hebben wij allemaal wat zitten slapen, en is dat ons ontgaan. Wederom wordt dus onze agenda door de carnavallisten bepaald. Dat komt mij toch wel heel onbegrijpelijk voor. Misschien komt dat door dat ik niet besmet ben met welke variant van het carnavalsvirus dan ook en dus geen enkele behoefte heb om zo'n sfeer te proeven, hoe mooi de spiegeltent misschien dan ook wel van binnen is. Ik zal die -nu dus- vrije avond best wel

iets leuks of interessants gaan doen, maar het blijft vreemd dat onze clubavond zo maar van de agenda is verdwenen.

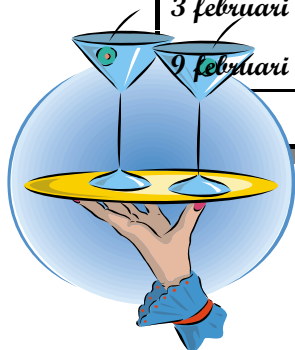
Tenzij natuurlijk de Lionspresident hier alsnog een behoorlijke *Umdraey* aan wil geven, zodat we gewoon kunnen uitkijken naar een ongetwijfeld boeiende clubavond. En de secretaris verlost van de moeilijke vraag hoe hij nu op 2 maart de attendance moet registreren.

HB

De Verjaardagskalender

DE AFGELOPEN MAAND		
23 december	Ruud Wink	62 jaar
4 januari	Kees van Wingerden	73 jaar
5 januari	Gerard Hehenkamp	73 jaar
13 januari	Ben Smeenk	51 jaar
<i>Alsnogmaals gefeliciteerd!</i>		

DE KOMENDE MAAND		
3 februari 2010	Peter-Bob Peerenboom	62 jaar
9 februari 2010	Jan Jurriëns	59 jaar
<i>Fijne verjaardag!</i>		

Afscheid van Henk Heezen

Toch wel onverwacht viel de rouwkaart van Henk Heezen in de brievenbus. Natuurlijk, het ging hem de laatste jaren minder goed. Maar tijdens bezoeken aan hem in het zorghotel was hij bijna altijd enthousiast, bij de tijd en kon soms smakelijke herinneringen ophalen. En stond er op altijd zelf de koffie of het glas wijn te betalen. En ook kon hij nog

volop genieten als hij -spaarzaam- een bijeenkomst van onze club bezocht in het trouwe gezelschap van een dochter.

De dag van zijn begrafenis was welhaast een idyllische dag. Een prachtige winterse ambiance met het pittoreske kerkje van Hoog-Keppel. Tijdens de afscheidsbijeenkomst waren het vooral zijn twee dochters die op indrukwekkende wijze een beeld schetsten van hun vader. Een bijzondere man met zijn goede kanten maar ook man met zijn eigenaardigheden. Een man die volop geleefd heeft met voor- en tegenspoed.

Voor onze president was het niet gemakkelijk een beeld van Henk als Lion te schetsen. Daarvoor was Henk al te lang een *member-at-large*. Niettemin slaagde John er in een goed portret van Henk te schetsen.

De redactie vond het gepast terug te blikken op het lidmaatschap van de langst levende chartermember. Een man die vele jaren lang een vaste positie in onze club heeft ingenomen. Daarom een terugblik op de Henk die mede vorm heeft gegeven aan de eerste jaren van onze club:

Het lijkt onmiskenbaar dat Henk vanaf het begin een Lion is geweest die zich liet gelden. In de eerste uitgave van het toenmalige clubbulletin "Het Doetinchemse Leeuwkje" staat vermeld dat hij de functie van directeur vervuld. Een merkwaardige functie die hij met nog twee Lions deelde. Alle veertien leden blijken een functie te hebben en het lijkt er op dat degene die niet tot wat wij nu het bestuur noemen behoorde of andere specifieke

functies als taillwister, liontamer of clubcorrespondent, automatisch tot director werden benoemd. (Overigens blijkt deze functie ook nu nog te bestaan. In het Lionshandboek staat: Voor de functie van director komen bij voorkeur oud-presidenten van de club in aanmerking, die als “wijze mensen” de zittende president met raad en daad ter zijde kunnen staan. Waar de vice-president, als kandidaat voor het presidentschap voor het komende jaar, de continuïteit in de toekomst moet verzekeren, zijn het de directors, die de band met het verleden bewaren. Het aantal directors in het bestuur kan vier zijn en zij kunnen hun functie gedurende twee jaar vervullen. Gebruikelijk is dat er ieder jaar twee van hen aftreden. Wellicht straalde Henk toen al een natuurlijke wijsheid uit.)

Opvallender is in het eerste clubbulletin de volgende vermelding:

“Lion Heezen deelde aan de club-leden mee, dat hij op 20-12-59 vader is geworden van (zijn eerste) dochter. Wij wensen ook van deze plaats zijn vrouw en hem hiermee van harte geluk. Met de gedachte dat Lion Heezen vader is, zullen wij ons slechts op langere termijn vertrouwd weten te maken.”

Zou hij soms eerder als “jonge hond” zijn ervaren door zijn meestal wel zo’n 20 jaar oudere mede-Lions?

In ieder geval zal Henk menigmaal voor een verrassende en vrolijke noot hebben gezorgd. Zoals bijvoorbeeld blijkt uit een verslag van een clubbijeenkomst die in hotel Bruins in Zeddam werd gehouden:

“...Tenslotte demonstreerde Lion Heezen op duidelijke wijze het gemis van een Lions liedboek. De wijze waarop hij een bepaalde “Mevrouw Levie op het veld” bezong, rechtvaardigt zijn overtuiging, dat bij onze clubgrootte behoefte bestaat aan een zangkoor onder deskundige leiding. Dat hierbij de aanschaffing van een zangboekje (het staat er echt, red) onvermijdelijk is behoeft geen betoog.”

Daarmee staat Henk waarschijnlijk aan de wieg van de zangcultuur die wij nog steeds op gepaste momenten uitdragen.

Dat Henk een actief lid was blijkt ook uit de derde uitgave: op 17 mei 1960 was de club vertegenwoordigd op de gewestelijke bijeenkomst In Apeldoorn : *“Kwantitatief hadden wij een sterke afvaardiging: zes man, n.l. de lions v.Dijk, Heezen en Drenth + de drie Doesburgers.”*

Henk zal ongetwijfeld van de nazit genoten hebben:

“tenslotte hebben we enige tijd gezellig bij elkaar gezeten. De Keizerskroon leent zich daar ook wel toe.”

Een ander voorbeeld daarvan staat in een verslag van de avondbijeenkomst van 6 mei 1960 in hotel de Graafschap:

“22.00 uur huishoudelijke vergadering. Na bespreking van de afvaardiging naar de Nationale Conventie wordt tamelijk diep ingegaan op een suggestie van het echtpaar Heezen voor een activity. De zaak kwam onvoldoende uit de verf. Nader contact met lioness Heezen bleek alsnog noodzakelijk”.

Onduidelijk blijkt waar hierop gedoeld wordt, wel herkenbaar is dat ook Ger zich altijd betrokken voelde bij de activiteiten van de club. Zo vergezelde zij Henk op 12 mei 1960 tijdens een uitstapje van de club naar de Floriade in Rotterdam:

“Donderdag 12 mei was voor vele lions en lionesses in Nederland een ware feestdag, want we kregen of namen zomaar een snipperdag om gast te zijn van de Lions-Club Rotterdam”.

Volgt een uitgebreid verslag van een als opwindend ervaren dag in Rotterdam. Maar ook:

“Lion Heezen vond men stil. Hoe kan het ook anders met ‘memories’ aan een grote wens in z’n puberteitsjaren: zeeman worden!”.

Een ander verslag van ditzelfde dagje-uit gaat hier wat dieper op in en toont een vast herkenbare Ger en Henk:

“De afdeling Doetinchem nestelde zich in het achterste deel van de achterste salon en legde een grote belangstelling aan de dag voor de voorraad sherry, die oorlams-gewijs ingenomen werd. (Het betreft hier de lunch die op een boot werd geserveerd. red) De sherry, de boot, het weer, de koffietafel en de stemming waren alle prima, zodat deze tocht een groot succes werd. Eén onzer leden, die aanvankelijk wat wazig over de watervlakten zat te staren

leek een dissonant te worden, doch toen zijn vrouw verklaarde dat de lion in kwestie eigenlijk zeeman had zullen worden, was deze horizon-koorts-blik genoegzaam verklaard en de eetlust van de betrokkene toonde even later aan, dat de melancholieke aandoening van zeer voorbijgaande aard was geweest”.

Gelukkig maar, want later tijdens een rondvaart door de Rotterdamse haven was Henk weer geheel bij de les:

“Lion Heezen was enthousiast kennis te kunnen nemen van het bestaan van drijvende bokken, een gedierte dat hij tot op heden in zijn praktijk nog niet was tegen gekomen”.

Op 2 december houdt Henk een lezing over zijn werk:

“Lion Heezen heeft, na over de opleiding tot dierenarts en de geschiedenis van de diergeneeskunde het een en ander verteld te hebben, gesproken over de praktijk van de dierenarts. Een sympathieke voordracht, doorspekt met komische zowel als schokkende details. Ook hier weer: we weten héél weinig van het werk van een ander. Lion Heezen bezorgde ons een prettige en interessante avond”.

Het valt vast niet moeilijk om, Henk gekend hebbende, ons een beeld van die voordracht te vormen...

In de 7e editie van Het Doetinchemse Leeuwtje vinden we een eigenschap terug die wellicht minder bekend is geweest. Een lid piekert waarover hij een bijdrage moet schrijven voor het blaadje:

“Over de komende rally? Daarin zit te weinig spanning. Het is nu al bekend dat Lion Jansen deze zal winnen, eenvoudig omdat hij zijn chauffeur opdracht zal geven als eerste aan te komen. Lion Drenth zal ongetwijfeld moeilijkheden ondervinden in een of ander ‘knipgat’ en lion Heezen zal niet van zijn gewoonte afwijken en minstens een half uur te laat komen”.

Misschien wel om dit te voorkomen gaat Henk zich zelf maar bezighouden met de organisatie van een autorally:

“Op 13 of 27 mei a.s. wordt een leuke auto-rally georganiseerd door lions Heezen en Rijnberk. Tezamen met de advertentie-opbrengst van het clubblad en een activity in het najaar hopen de organisatoren een aardig bedrag op tafel te brengen, dat op 31 december voor een nog bekend te maken doel zal worden aangeboden. Er wordt op gerekend dat alle lions van Doetinchem en Winterswijk deelnemen en dat een belangrijk aantal van Arnhem, Apeldoorn

en Zwolle zal meedoen aan de rally in mei. Inleggeld: f 10,- per equipe. Aansluitend zal een gezellig samenzijn worden gehouden. Aanbeveling is overbodig”.

Als er door Henk iets georganiseerd gaat worden, zal dat dus ook groots worden aangepakt. Daarom is Henk ook op bezoek geweest bij andere Lionsclubs om leden te enthousiasmeren mee te doen en kennelijk niet zonder succes. Clubblad 8 meldt deelname van equipes uit Winterswijk, Arnhem, Apeldoorn en Deventer. Uiteindelijk wordt gekozen voor Zaterdag 13 mei. Om 15 uur:

“de start is vanuit ‘De Graafschap’. Het plan bestaat, om aansluitend samen te eten op een daartoe geëigende plaats. De bedoeling is samen met de opbrengst van het clubblad aan het eind van het jaar een paar invalidenwagentjes aan te schaffen en op een plaats waar daaraan behoefte bestaat ter beschikking te

stellen”. Bizar dat Henk zijn eigen leven uiteindelijk ook in een rolstoel moest doorbrengen.

Het is betreurenswaardig dat wij van ons laatste, markante chartermember afscheid hebben moeten nemen. Daartegenover staat gelukkig dat wij heel veel goede herinneringen aan hem kunnen blijven bewaren.

De redactie

NB

De rede die John Brands bij het afscheid van Henk Heezen heeft gehouden is te vinden op de site van [Lionsclub Doetinchem](#).

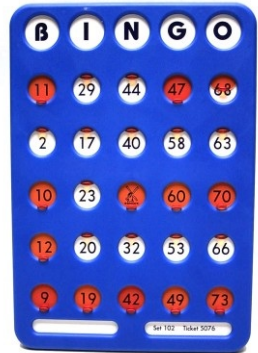
Mijn eerste Bingo

Op een avond voor de Kerst reed ik op de fiets, door de sneeuw, naar “den Ooiman”.

Op de afdeling somatiek werd de maandelijkse Bingoavond gehouden. De gasten van den Ooiman gaan veelal zelf naar de kerkzaal, alwaar het evenement plaats vindt. De rolstoelafhankelijke liefhebbers worden door de zorggroepleden ter plaatse gebracht.

Voor de mevrouw met beperkingen die ik als laatste naar de zaal bracht, vroeg de spelleidster me haar terzijde te staan.

Mevrouw hield nauwlettend een leitje in de hand waar getallen op stonden die met een gekleurd luikje toegedekt konden worden. Het inschrijfgeld was voldaan en met een viertal muntjes zetten we het spel in. De presentatrice riep achtereenvolgens getallen op en zo mogelijk sloot mevrouw dan het luikje. Op een bepaald moment was er een verticaal rijtje vol, waarop ik voor haar riep: “Bingo!” Maar dat was niet goed. Alleen de eerste kolom onder de B was prijswaardig.

Na twee rondes was het pauze met voor iedereen chocolademelk met een koekje. Op mijn vraag aan mevrouw of ze de presentatrice, sedert jaren een vaste kracht, kende werd ontkennend geantwoord: “Ik ben hier pas een jaar.” Ook in de volgende series volgde mevrouw zonder hulp het spel. En met een prijs bestaande uit twee figuurgezaagde en glinsterende sterren werd de avond besloten.

Ik bracht mevrouw naar haar huiskamer en zette haar zo dat ze naar het avonddonkere besneeuwde buiten kon kijken. Met zicht op de sterren.

Tot de volgende keer en bedankt voor de Bingo!

Jan van Iersel

Wijnmijmeringen

Op weg naar de golfbaan van 't Zelle passeer je ter hoogte van start- en finishplaats van de Varsselring, circuit van de Hengelose motorclub Hamove, een bijzondere molen waarvan de wieken ontbreken. Dit roept herinneringen op aan zo'n zelfde molen in de Beaujolais. Vlakbij het plaatsje [Romanèche-Thorins](#) staat temidden van uitgestrekte wijngaarden ook een opvallende molen zonder wieken, het symbool van de Moulin-à-Vent.

Moulin-à-Vent is een zogenaamde Cru de Beaujolais, een topwijn uit het gebied, westelijk van de Route du Soleil, net ten noorden van Lyon. De Beaujolais is eigenlijk het zuidelijke deel van de Bourgogne. Er komen voornamelijk rode wijnen vandaan. In tegenstelling tot de rode wijn uit de Bourgogne, die afkomstig is van de

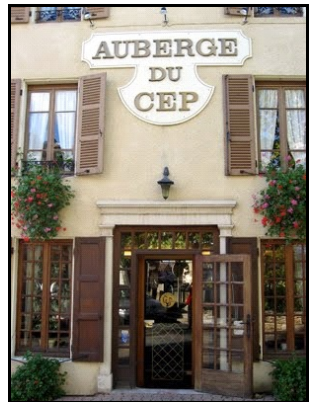
Pinot Noir druif, wordt de Beaujolais gemaakt van de Gamaydruif. Typisch voor de Gamay is de uitgesproken fruitigheid. Over het algemeen geeft de Gamaydruif een lichtere wijn, met een smaak van kersen en frambozen, die vooral jong gedronken moet worden. De Beaujolais is met name bekend om zijn Beaujolais primeur (in Frankrijk Beaujolais nouveau), wijn van de eerste persing, die traditiegetrouw op de derde dinsdag van november feestelijk wordt gepresenteerd. Vaak nog wat schraal van smaak en door de kenners (wie dat ook mogen zijn) niet zo gewaardeerd. Beter is de Beaujolais Villages, afkomstig uit een van de ongeveer zestig dorpen in de Beaujolais. De top wordt gevormd door de Crus de Beaujolais, wijnen afkomstig uit de "beste" dorpen. Er zijn tien Crus. Meest bekend zijn de eerder genoemde Moulin-à-Vent en verder de Julienas, Regnie, Morgon, Brouilly en er zijn nog een paar andere.

Wellicht de bekendste Cru de Beaujolais is de Fleurie, een uitgesproken fruitige, bloemige (kan ook niet anders met zo'n naam), subtiele lente-achtige rode wijn. [Het dorpje Fleurie](#), schilderachtig gelegen temidden van eindeloze druivenvelden met tegen de heuvel aan een schitterend kapelletje, heeft een kleine maar fijne en nette camping municipal, waar onze caravan inmiddels vele malen gestaan heeft. Het dorpje, dat nauwelijks meer dan 1000 inwoners telt, heeft maar liefst drie vanaf de camping gemakkelijk te voet bereikbare restaurants. Twee ervan zijn een soort eetcaf es, gelegen aan het dorpspleintje, waar op het terras genoten kan worden van een uitstekende Boeuf Bourguignon of Coq-au-vin, typische streekgerechten, natuurlijk vergezeld door een prachtige Fleurie of een Chenas of St. Amour of Chiroubles, ook allemaal Crus de Beaujolais. Aan datzelfde dorpsplein, bij de kerk, ligt het derde, zeer aan te bevelen maar wel wat duurdere restaurant, Auberge du Cep geheten. Van cep de vigne, wijnstok.

Mevrouw Chantal Chagny, klein, maar nadrukkelijk aanwezig en uitstekend Engels sprekend, zwaait er de scepter. Toen we daar de eerste keer kwamen wilden we uiteraard een Fleurie bij het eten. Maar op de kaart stonden er ruim vijftig! Het advies van Madame bleek meer dan voortreffelijk, een Domaine de la Grand Cour.

Van de sommelier die getooid met een indrukwekkende snor en met zijn linker arm gebogen op de rug, ons de wijn inschonk, vernamen we dat het Domaine vlakbij onze camping lag. De volgende ochtend

met het fietsje snel even op zoek en zes flessen mee in de rugzak naar de caravan. Ook thuis nog helemaal lekker. Sindsdien, nu ruim tien jaar geleden, komen we nog heel regelmatig in Fleurie. De camping is nog steeds prima, nu zelfs met een zwembadje. We eten op het dorpsplein of als we wat te vieren hebben (en het leven is een feest, dus we hebben vaak wat te vieren) bij Le Cep. En altijd gaan we even langs bij Domaine de la Grand Cour Fleurie en nemen we wat voorraad mee voor thuis.

Want, zoals Willy Schoemaker van de gelijknamige wijnhandel uit Ulft altijd zegt: "Het leven is te kort om slechte wijn te drinken."

Henk Drost

Opmerking van de redactie:

Door in de digitale versie op de plaatsnamen in het artikel te klikken, kun je een blik werpen op de door Henk genoemde plaatsen. Het zal, denk ik, zelfs voor Henk een verrassing zijn. Maar kijk zelf maar. Overigens is het opvallend dat van bovenaf de wijnvelden er zo grijs/wit uit zien. Is dat de grond die zo'n kleur heeft? Ik voorzie weer een boeiende Wijnmijmering de volgende maand!
(ThS)

How privileged can one be?

Hier staan de Privileged Members bij elkaar op een bijeenkomst in Terborg in het nieuwe huis van Arnold van der Goot. Henk Kets, Jan Kruit en Toon van Oudheusden ontbreken op de foto.

Schaam!!

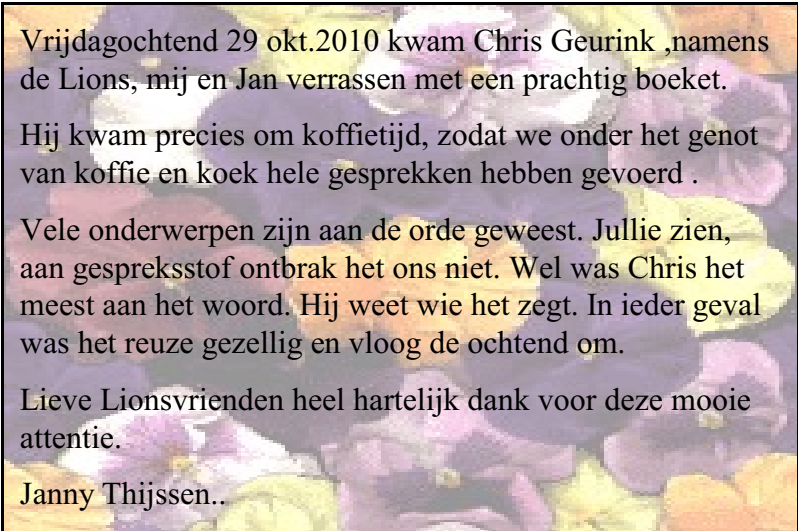
Op de oudejaarsborrel in het Onland sprak Janny Thijssen mij aan en deelde me mede dat ze boos op me was. Ik was verbaasd, had haar naar mijn idee niets misdaan. Dus ik vroeg wat de reden van haar boosheid was.

“Jij hebt een stukje dat ik ingestuurd had voor het bulletin niet geplaatst!”

Met de hand op het hart heb ik Janny bezworen dat ik alle stukjes die ik krijg in het bulletin plaats. Dat is ook zo. Ik ben ook zo'n geordend mens; niets raakt bij mij zoek. Dus het moest aan haar E-mail liggen.

Maar mijn zelfverzekerdheid werd deze week gelogenstrakt tijdens een zoektocht naar een miltje (!) van onze president waarvan ik meende dat daar in stond dat de Taphap van 19 januari niet door zou gaan. Ik kon het niet vinden. Wat ik wel vond -in een map waar hij helemaal niet hoorde- was het miltje waar Janny op gedoeld had. Ik ben meteen naar de badkamer gegaan en heb mij in de spiegel bestraffend toegesproken, waarna ik de spreekwoordelijke ijskoude douche zelf over mij heen heb laten komen. Janny, nederige excuses voor mijn slordigheid, en hier alsnog jouw bericht.

Theo Soontiëns

Vrijdagochtend 29 okt.2010 kwam Chris Geurink ,namens de Lions, mij en Jan verrassen met een prachtig boeket.

Hij kwam precies om koffietijd, zodat we onder het genot van koffie en koek hele gesprekken hebben gevoerd .

Vele onderwerpen zijn aan de orde geweest. Jullie zien, aan gespreksstof ontbrak het ons niet. Wel was Chris het meest aan het woord. Hij weet wie het zegt. In ieder geval was het reuze gezellig en vloog de ochtend om.

Lieve Lionsvrienden heel hartelijk dank voor deze mooie attentie.

Janny Thijssen..

Kleine wraak.

Zelden was Kerst zo mooi aangekondigd. Al weken voor de tijd was het land wit en wollig. De mensen baanden wegen door ongekeende hoogten en dagelijks werd het schoonvegen van tuinpad en trottoir voor het huis een vrolijke ontmoeting tussen burens, niet zelden afgerond met een gezamenlijke kop dampende koffie.

Rijdend door het landschap waande je je in een kerstkaartje. Zoveel tinten wit waren niet eerder waargenomen en evenmin waren ze in woorden te vangen. Zij die trachtten in digitale beelden om te zetten wat de natuur de mensen elk uur van de dag bood, was ontevreden over de diepte van de kleuren die wel met het blote oog te zien was maar niet op een chip te vangen bleek. Men leefde in een vermoeden van kleur.

Zo niet mijn buurjongen. Hij leeft vooral in een vermoeden van leven. Krap 21 jaar en druk bezig "iets in computers" te studeren. Ik spreek hem nooit. Niet live tenminste. Op de schaarse momenten dat we elkaar buiten tegenkomen, zegt hij geen stom woord. Maar met een muur tussen ons in -zijn kamer en mijn werkkamer grenzen aan elkaar- is er een levendige communicatie tussen ons mogelijk. Via Twitter. Mijn buurjongen houdt van twitteren. Als hem een scheet dwars zit zal de wereld dat weten. Heel het Nederlands sprekende deel van de mensheid kan dagelijks vernemen over zijn strijd om een opdracht af te krijgen; welke dingen hij op internet leest; wat hij eet voor de lunch; waar hij zijn onderbroeken goedkoop koopt en dat drank dronken maakt. (Ja, ja!)

Na dagen van sneeuw twittert hij: "Hé, best wel wit in Silvolde." Blijkbaar had hij voor het eerst sinds lang een keer naar buiten gekeken. Ik, pijsnel, terug twitteren: "Kun je mooi je stoep eens vege. Heel Silvolde breekt zijn nek bij jou voor het huis." Want mijn buurjongen is niet het type ik-zal-de-problemen-eens-voor-zijn. Na een ochtendje heen en weer twitteren had ik hem nog er nog niet van kunnen overtuigen dat het schoonvegen van het trottoir geen geste aan de samenleving was, maar een burgerplicht. Veel verder dan "Dan doe je het toch lekker zelf." was hij nog niet gekomen.

Zo gezegd, zo gedaan. En ja, dan moet je toch ergens heen met de sneeuw die je weg scheidt niet? En zijn tuinpad gebruikte hij toch niet. Kleine wraak.

Geknipt voor Ontwikkeling

Observaties uit de wereld van de ontwikkelingssamenwerking

SYP WYNIA

Geven doet goed

Mensen hebben de neiging goed te willen doen. De simpelste manier is dan het trekken van de portemonnee. De één denkt zo zijn kansen te vergroten om in de hemel te komen, de ander hoopt aanzien of invloed te verwerven. Weer een ander ontleent er een goed gevoel aan. Wetenschappers die zich in de materie hebben verdiept, komen er steeds meer achter dat mensen zelden in de eerste plaats geven om de medemens te helpen of de wereld te verbeteren. Bij geven komt heel wat eigenbelang om de hoek kijken.

In de mediterrane wereld en in Afrika is geven ook niet ongebruikelijk. Integendeel. Maar in die schaamtenculturen is het vooral belangrijk geld aan je familie te geven. Het idee dat je geld aan onbekende mensen aan de andere kant van de wereld zou geven, is daar ondenkbaar. Zoals Nederlandse Marokkanen ook aardig wat geld naar het thuisland sturen, maar dan wel naar de eigen familie. En zeker niet naar zomaar wat onbekende armen.

In de Noord-Europese en de Noord-Amerikaanse protestantse schuldculturen is het andersom. Bij ons is het helemaal niet gek om geld aan onbekende mensen in een verland te geven. Dat geldt dan niet alleen voor actieve protestants-christelijken. Het geldt zeker ook voor de post-christelijken, die wel beweren het geloof te hebben afgezworen, maar behoefte houden aan het oppoetsen van hun ziel.

In de geefwetenschap staat deze neiging bekend als 'aanbodgedreven'. Ook als armen elders in de wereld geen enkel teken geven dat ze graag hulp zouden ontvangen en zelfs als die armen uiteindelijk slecht af zijn met de gegeven hulp, blijft de behoefte bij de gever om te geven. Omdat ieder aanbod vervolgens zijn eigen vraag schept, gaat de ontvanger er vervolgens wel op rekenen dat de hulpstroom doorgaat en zelfs wordt opgevoerd. De ontvanger raakt zo aan het infuus.

Ook het geefgedrag van overheden is cultuur bepaald. Het is geen toeval dat de meeste ontwikkelingshulp afkomstig is

van overheden (Nederland, de Scandinavische landen) die ook de royaalste uitkeringssystemen kennen. De overheid is ook maar een mens en handelt, althans in democratieën, in de geest van zijn burgers.

Juist dat overheidsoptreden bij het geefgebeuren kan paradoxale gevolgen hebben. Nederland is, als bekend, een van de grootste gevers van ontwikkelingshulp in de wereld. Je zou dan denken dat de Nederlandse burgers ook veel geld aan de arme landen zouden geven. Maar dat is helemaal niet zo.

De overheid gaf tot dusver jaarlijks ongeveer 300 euro per burger aan arme landen. Maar de Nederlandse burger – kinderen en grijsaards inbegrepen – geeft op eigen initiatief maar 20 à 40 euro (de cijfers verschillen nogal).

Terzake. We hebben in Nederland hulpclubs (wie kent ze niet: Oxfam Novib, Icco, Hivos, Cordaid, dat werk) die van de overheid jaarlijks een half miljard euro aan belastinggeld naar de arme landen mogen brengen. Zelf halen ze nauwelijks geld op en als ze het doen, komt het vaak van de Postcode Loterij.

Die hulpclubs schreeuwen moord en brand, omdat ze mensen moeten ontslaan nu het kabinet wat minder geld wil uitgeven aan ontwikkelingshulp. Maar waarom gaan die hulpclubs niet gewoon zelf geld ophalen bij burgers die zo graag willen geven? Waarom willen ze zo graag dat de overheid belastingen oplegt aan burgers en dat zij dat geld dan weer naar de arme landen brengen?

Ik zou zeggen: doe het simpeler. Geven is goed, zeker voor het gevoel van de gever. Laat de overheid de burger dat goede gevoel niet afnemen door onvrijwillige giften op te eisen in de vorm van belastingen om dat geld vervolgens elders weer te kunnen uitdelen. Als we daarmee ophouden, is er ook een schone toekomst voor de hulpclubs, die dan eindelijk zelf hun geefgeld kunnen ophalen bij de extra geeffrage burgers. Iedereen blij.

syp.wynia@elsevier.nl

Deze maand twee bijdragen van Toon Gasseling die ons meeneemt op een kleine tocht langs de historie van het geven en de drijfveren van de gever.

Toon:

“Natuurlijk is geven goed. Maar ik kan mij wel iets voorstellen bij nevenstaand stuk. Waarschijnlijk krijgen de gevers dan meer invloed op de besteding van de gelden.

Ook de verantwoording over de bestedingen wordt dan belangrijker. Doen de hulpclubs dat goed, dan ontvangt men royaal. Doen ze het slecht, dan zijn ze het geld niet waard.”

J. Gelderland
Beste 29-12
wens als
bedeltruc

door **Floor Ligvoet**

DEN HAAG - We roepen in deze tijd heel makkelijk naar elkaar 'de beste wensen, hè?' Het gebeurt achteloos, zonder er echt bij na te denken. Het is fatsoen, niet veel meer. „Het is standaard en wordt niet meer beleefd als een cadeautje”, zegt Ineke Strouken, directeur van het Nederlands Centrum voor Volkscultuur.

De nieuwjaarswensen hebben tegenwoordig wat aan betekenis ingeboet, erkent ze. Vroeger, daarentegen, werd het geluk wensen uiterst serieus genomen: „Wie veel wensen kreeg, zo dachten ze toen, had een grotere kans om in het nieuwe jaar daadwerkelijk van het geluk te kunnen proeven.”

Overigens ontving je een goede wens niet zomaar. Het was voor armen dé manier om de barre wintermaanden december en januari door te komen en werd gebruikt als een bedeltruc. „Tussen 21 december en 6 januari mocht je langs de huizen om met een al dan niet gezongen wens voedsel en drinken te bemachtigen.”

Dit bleek geen overbodige luxe: „Mensen hadden van alles te weinig: voedsel, brandstof en licht.”

Het is precies zoals nu de krantenbezorgers het brengen van goede wensen combineren met het hengen naar een fooi.

Het waren de rijken die later de echte kaartjes met nieuwjaarswensen begonnen te schrijven. De elite had op een gegeven moment zelfs voorgedrukte kaarten, het top-punt van chique.

Ondertussen bleven de armen in de bittere kou rijmpjes opzeggen voor een muntje, kaars, eten of wat turf. Deze traditie is nog niet helemaal verloren gegaan. „In het oosten van Nederland zingen kinderen nog steeds met Nieuwjaar. Volwassenen doen het voor een goed doel.”

Attendance

In het bestuur is afgesproken dat ik voor het lopende fiscal year de attendance tot nu toe zou publiceren. Niet individueel, maar het gemiddelde voor de club. Met voldoening kunnen we met elkaar constateren dat de gemiddelde attendance al jarenlang stijgt: van 62% in 2008-2009 via 64% vorig jaar naar 66% nu. Je kunt je dan afvragen of het komt door het goede programma of dankzij de discussies in onze club over haar eigen toekomst? Wie het weet mag het zeggen. Ander opvallend fenomeen is, dat dit het eerste jaar van mijn registratie is waarbij de gewone leden een betere attendance hebben (66%, vorig jaar 61%) dan de privileged members (65%, vorig jaar 73%). Kortom, onze club is ondanks haar 'vergrijzing' springlevend. Ik ben benieuwd hoe dat straks met 10 nieuwe leden gaat uitpakken. Kunnen we voor hen zo aantrekkelijk zijn dat ze geen avond willen missen? Overigens lopen de individuele scores uiteen van 12,5% naar 100%. Mijn eigen score van 50% is duidelijk onder het gemiddelde. Ik was in het najaar veel op reis; ik hoop dat het me lukt mijn reizen de komende maanden beter te kunnen plannen.

Peter Bob Peerenboom
 secretaris

Commissies 2010-2011

● **ACF**

Henk Breuker, voorzitter

Bert Lamers, vice voorzitter

Ruud Wink

● **Activiteiten**

Marnix Jansen Venneboer, voorzitter

Herman van den Broek, vice-voorzitter

Toon Gasseling

Hans Kietselaer

Bart van der Laan

Jan Loggers

Kees van Wingerden

● **Bulletin & ICT**

Henk Breuker, voorzitter

Henk Drost, photo-officer 1

Henk Dijk

Marnix Jansen Venneboer, photo-officer 2

Han Meibergen, content officer

Bart-Jaap Pull ter Gunne, cartoon & puzzle

Theo Soontiëns, bulletin

● **Interservice**

Toon Gasseling

Bert Lamers

● **Jeugd**

Henk Dijk, voorzitter

Gerard Roelofsen, vice-voorzitter

Tom Jacobs

● **Jumelage**

Jan van Iersel, voorzitter

Henk Drost

Marnix Jansen Venneboer

Jan Kruit

Han Meibergen

● **Kascontrole**

Hans Kietselaer

Gerard Roelofsen

● **Leden**

Toon Gasseling, voorzitter

Martin Liefrink

Kees van Steenbergen

● **Een stem voor een kind**

Martin Liefrink, voorzitter

Henk Breuker

Tom Jacobs

Bart van der Laan

Theo Soontiëns

● **Tail Twisters**

Chris Geurink

Jan Jurriëns

● **We Serve**

Ruud Wink, voorzitter

Jan van Iersel, secretaris

Wim Frommé

Jos Niesink

Ben Smeenk

Kees van Steenbergen

● **Privileged Members**

Rien ter Brugge

Hans Bruyn

Arnold van der Goot

Theo Kamps

Henk Kets

Harm Kloosterboer

Jan Kruit

Toon van Oudheusden

Koos Witkop

Jan Thijssen

● **Members at Large**

Henk Heezen

Gerard Hehenkamp

We-Serve projectgroepen 2010-2011

■ *Cultuur*

Herman van den Broek, voorzitter

Henk Breuker

Hans Kietselaar

Han Meibergen

Jos Niesink

Theo Soontiëns

Marnix Jansen Venneboer

Ruud Wink

Koos Witkop PM

■ *Onderwijs*

Bart Jaap Pull ter Gunne, voorzitter

Henk Dijk

Arnold van der Goot PM

Tom Jacobs

Jan Jurriëns

Koos Kuiper

Bert Lamers

Ben Smeenk

Jan Thijssen PM

■ *Ontwikkelingssamenwerking*

Peter Bob Peerenboom, voorzitter

John Brands

Hans Bruyn

Toon Gasseling

Henk Kets PM

Toon van Oudheusden PM

Gerard Roelofsen

Theo Soontiëns

■ *Zorg*

Aart van Silfhout, voorzitter

Rien ter Brugge PM

Henk Drost

Wim Frommé

Chris Geurink

Jan van Iersel

Theo Kamps PM

Harm Kloosterboer

Jan Kruit PM

Bart van der Laan

Martin Liefink

Jan Loggers

Hans de Vries

Kees van Wingerden

Participatieproject

■ *Betrokken Doetinchem*

Toon Gasseling

Bert Lamers

Agenda 2010-2011

15 september 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
6 oktober 2010	20.00 uur	<i>Clubavond met We Serve commissies</i>	
20 oktober 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
3 november 2010	20.00 uur	<i>Voortgang toekomstdebat Lionsclub</i>	
17 november 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
1 december 2010	20.00 uur	<i>Ondernemende vrouwen</i>	
15 december 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
18 december 2010	20.00 uur	<i>Een stem voor een kind</i>	
29 december 2010	20.00 uur	<i>Eindejaars borrel</i>	
15 januari 2011	15.00 uur	<i>Nieuwjaarsreceptie</i>	
19 januari 2011	18:00 uur	<i>Taphap</i>	
2 februari 2011	20.00 uur	<i>Clubavond met We Serve commissies</i>	
16 februari 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
2 maart 2011	20.30 uur	<i>Benefietfestival in tent met Service Clubs</i>	
16 maart 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
30 maart 2011	20.00 uur	<i>Stichting DOS 20 jaar</i>	
6 april 2011	20.00 uur	<i>Muziek/Theater Workshop</i>	
20 april 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
11 mei 2011	20.00 uur	<i>Clubavond met We Serve commissies</i>	
18 mei 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
21 Mei 2011	15.00 uur	<i>Uitstapje met Dorsten</i>	
1 juni 2011	20.00 uur	<i>Duurzaam ondernemen - de sociale bakker</i>	
15 juni 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
29 juni 2011	18.00 uur	<i>Bestuursoverdracht</i>	
